

Atrium

ATRIUM
GEREFORMEERDE KERK R'DAM

VAN RUSTHUIS TOT ATRIUM

100 jaar christelijke zorg in Rotterdam Centrum

Enmalige uitgave ten behoeve van het **100 jarig jubileum** van **onze zorg in Rotterdam Centrum**

Ook een baan met waardering?

Werkenbijleliezorggroep010.nl

Kom werken bij Lelie zorggroep. In Rotterdam zoeken we onder andere:

- Specialist ouderengeneeskunde
- (Wijk)verpleegkundige
- Verzorgende (IG)
- Vakantiemedewerkers

Lelie zorggroep

Inhoud

Magazine 100 jaar christelijke zorg in Rotterdam centrum

Voorwoord.....	3
Rotterdamse pioniers in de ouderenzorg	4
Een oorlogsverhaal	7
Op de barricade voor Atrium (Interview Els Koster).....	8
Puzzel	11
'Leren en genieten van elkaar' (Interview Annette Blankenburgh.....	12
De vrouwen van de vijfde etage.....	16
Interview Jeroen van Daele.....	19

ATRIUM
GEREFORMEERDE KERK R'DAM

Honderd jaar christelijke zorg

Voor u ligt het jubileummagazine van de huizen die vanaf 1919 vanuit een christelijke visie op zorg van betekenis wilden zijn voor ouderen in Rotterdam Centrum. De locatie die wij nu kennen als Atrium, begon dus exact een eeuw geleden als 'Gereformeerd rusthuis voor ouden van dagen'.

Het vieren van honderd jaar christelijke zorg in het centrum van Rotterdam is meer dan alleen stilstaan bij een jubileum. Diverse werkwoorden hebben hierop betrekking. We gedenken, we bedanken, we herdenken, we herinneren en we kijken vooruit.

Atrium is een woonzorgcentrum met een rijke geschiedenis, vol verhalen en gebeurtenissen, waar dit jubileummagazine bij stil staat.

Honderd jaar christelijke zorg betekent een eeuwfeest. Een moment om met elkaar stil te staan bij alles wat is bereikt. Het mooie is

dat de doelstelling van toen nog steeds ook de doelstelling is van vandaag. Alles heeft in het teken gestaan van omzien naar elkaar. Zorg, huisvesting, dienstverlening voor ouderen in het centrum van Rotterdam. Omzien naar ouderen, omzien naar mensen op leeftijd die veel betekend hebben voor onze stad en voor onze samenleving.

Het verhaal van Atrium draait om mensen. Zorgen voor elkaar en kijken wat we voor elkaar kunnen betekenen. Een grote rij van zorgverleners hebben dit met elkaar gedaan en hebben met vallen en opstaan deze mooie doelstellingen waargemaakt. In moeilijke tijden en in tijden van voorspoed. Huisvesting werd opgericht, verwoest en weer opgebouwd, maar door al die tijden en

gebeurtenissen heen stonden mensen op om elkaar te helpen en dat is iets wat niet vanzelfsprekend is en waar we ons over mogen blijven verwonderen. Hier zijn we dankbaar voor, dit willen we met gepaste trots herdenken door de herinneringen opnieuw levend te maken.

Wij zijn de mensen van vandaag, de mensen van het laatste uur. Wij staan voor de opgave dit vuur aan te houden en de fakkel verder te dragen zodat ook de

komende decennia in het centrum van Rotterdam de christelijke zorg zichtbaar blijft en aanwezig.

Atrium is voor Lelie zorggroep een belangrijke plek. Rotterdammers van vandaag, met tal van nationaliteiten en achtergronden,

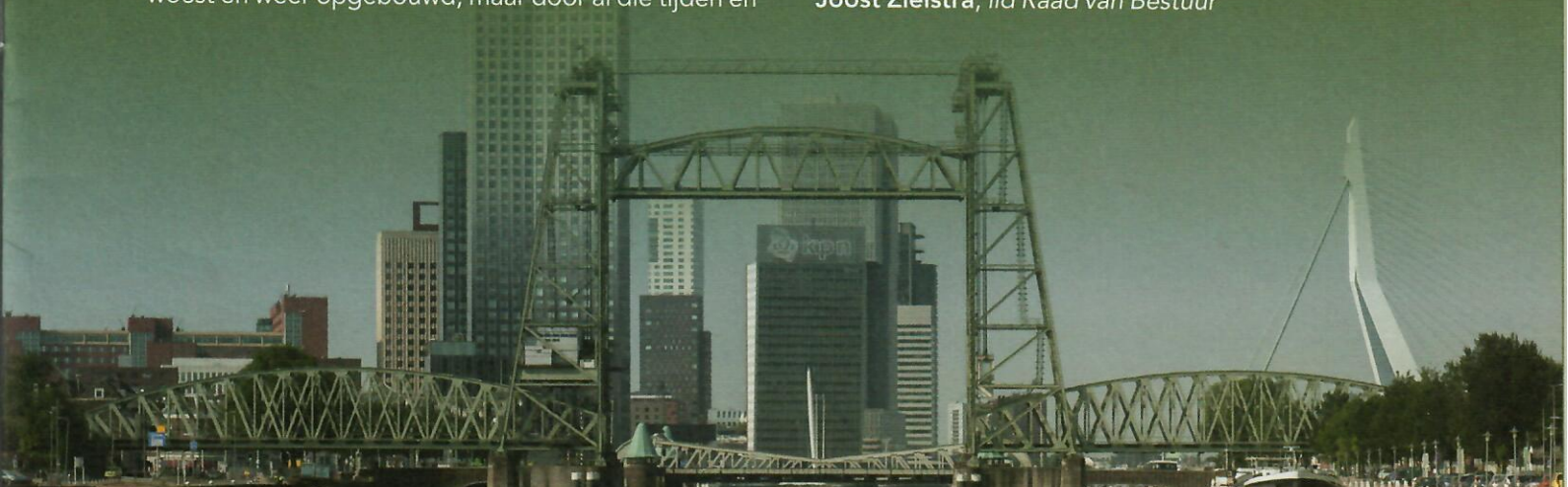
komen hier samen, werken hier samen en wonen hier samen. Op een unieke plek, in het hart van de binnenstad. Op loopafstand van prachtige kerken met een rijke historie.

We blijven samenwerken om de mooie doelstellingen van toen, ook vandaag betekenis te geven. Het evangelie was en is en zal ook straks de inspiratiebron blijven.

Atrium is een woonzorgcentrum dat staat!

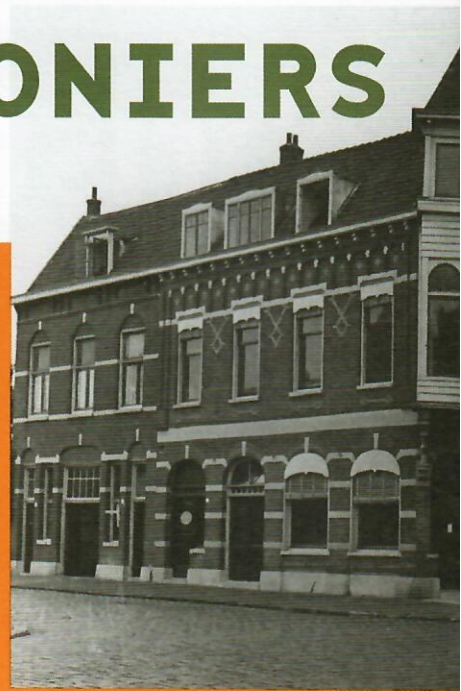
Wij zijn er samen buitengewoon trots op!

*Coby van Golden, Manager wonen zorg en welzijn
Joost Zielstra, lid Raad van Bestuur*

ROTTERDAMSE PIONIERS IN DE OUDERENZORG

Gereformeerde diakenen uit het hele land namen in 1920 een kijkje in het pas geopende 'Tehuis voor ouden van dagen' aan de Walenburgerweg in Rotterdam. "Uit de gesprekken met de bezoekers uit alle oorden van het land, bleek duidelijk dat de gedachte van het oprichten van tehuizen voor ouden van dagen bij vele diaconieën levendig is en deze inrichtingen als zeer nodig worden beschouwd", staat te lezen in het jaarverslag van het tehuis. Het bejaardenhuis dat op 16 april 1919 de deuren opende, was een van de eerste gereformeerde voorzieningen voor bejaardenzorg. Het werd daarmee een voorbeeld voor andere kerken in de stad en de rest van het land.

Aanjagers voor het tehuis waren diakenen Zwiép en Visser die al in 1914 een commissie hadden opgericht om tot huisvesting voor ouderen in de gemeente te komen. Het vinden van een geschikt pand in de stad was zo lastig, dat in 1918 besloten werd het voormalig Evangelisatielokaal aan de Walenburgerweg als 'noodoplossing' aan te schaffen, in afwachting van een beter pand. "Deze aankoop beschouwen de diakenen dan ook als noodmaatregel, daar er dringend behoefte is voor de ouden van dagen", staat in de notulen van de kerkenraad.

PLEEGZUSTER

Voor de pioniers in de gereformeerde bejaardenzorg waren de eerste jaren een

grote ontdekkingsreis. Wie ging er voor het huis en de bewoners zorgen? Welke huisregels gingen er gelden? Besloten werd een beheerdersechtpaar aan te stellen. Uit het eerste jaarverslag blijkt dat de zorg voor zieke ouderen behoorlijk zwaar viel. Zo kwam er bij de eerste bewoner die kwam te overlijden zoveel zorg kijken, dat er drie maanden een 'pleegzuster' nodig was om haar te verplegen.

De zorg was in eerste instantie in handen van het beheerdersechtpaar Baanvinger, maar werd ondersteund door vele vrijwilligers uit de kerk. "Wanneer wij zien hoe nog zoovelen met ons de Ouden van Dagen willen helpen en zodoende ons den arbeid verlichten, dan past ons ook

hierin erkentelijkheid jegens God, die de harten neigt tot liefdadigheid en hulpbetoon", concludeerde de commissie in haar jaarverslag.

DIACONALE ROEPING

Uit de documenten uit die tijd blijkt duidelijk dat de kerk het als haar roeping zag om deze zorg voor ouderen te gaan bieden en dat het geloof voor zowel de bewoners als de diaconie een belangrijke basis onder het werk was.

Voor de bewoners werd daarom ook geestelijke verzorging geboden door de predikanten van de gereformeerde kerken in Rotterdam Centrum. Zij waren om de beurt een maand verantwoordelijk voor

het bezoeken van de bewoners, in het bijzonder de zieken, het eventueel leiden van een begrafenisdienst en het houden van 'godsdiensstofeningen' in het huis, omdat 'zoovele verpleegden vaak niet in staat zijn de kerk te bezoeken en door deze regeling toch af en toe een prediking bijwonen."

GULLE GEVERS

Voor de aanschaf van het pand werd 24.000 gulden betaald, waar nog eens zo'n 6.000 gulden aan verbouwingskosten bovenop kwamen. De kosten per verpleegdag bedroegen in die tijd 1,28 gulden. In een tijd dat de overheid nog geen middelen ter beschikking stelde voor dit soort initiatieven, moest het allemaal worden betaald door de leden van de

kerk. In de kerkbladen werd daarom ook regelmatig een oproep gedaan gul te geven. Uit het jaarverslag blijkt dat dit ook gedaan werd. Zo werd in 1920 bij collecten ruim vijfduizend gulden gedoneerd en kwam er ook nog eens ruim 3500 gulden aan giften binnen. Serieuze bedragen voor die tijd. En dat allemaal voor een tehuis dat eigenlijk niet voldeed aan de wensen, zo staat te lezen in het jaarverslag:

"Ook in het afgelopen jaar is het, meer nog dan in het voorgaande gebleken, dat ons tehuis overbevolkt is en ook niet voldoet aan de eischen van een stad als Rotterdam". "Zou het, zoo vragen wij ons af, dit jaar 1921 zijn, dat ons brengt, wat wij zoo gaarne wenschen? Een grootter en

beter ingericht tehuis voor de ouden, die aan onze zorgen worden toevertrouwd, of zal ook dit jaar de algemeene toestand nog van dien aard zijn, dat wij gedwongen worden te wachten op betere tijden?"

OP STAND

1921 bleek het jaar van de waarheid. Aan het Haringvliet werd een voormalig patriërs-huis gekocht voor 100.000 gulden, waar nog eens 43.500 gulden aan verbouwingskosten bij kwamen. Het statige pand bood plaats aan dubbel zoveel bewoners als het vorige tehuis. Ondanks deze forse kosten koos de Diaconie er toch voor om deze stap te nemen en vanaf 27 februari 1922 konden ruim vijftig bejaarden en een beheerders-echtpaar (de vader en

ATRIUM GEREFORMEERDE KERK R'DAM

moeder van het huis) hun intrek nemen op deze nieuwe locatie. "Waarlijk zijn wij een stichting rijker geworden, die in alle opzichten aan billijke verlangens voor de verzorging van onze ouden van dagen voldoet, en hun, behalve een veilig Tehuis, ook nog veel biedt, dat den levensavond verheldert", zo stelde de gereformeerde kerkenraad tevreden vast.

Dankzij de combinatiefunctie van het gebouw bleven bewoners betrokken bij zowel het gemeentelven als het stadsleven.

Een kleine twintig jaar voldeed het rusthuis aan het Haringvliet aan de behoeften voor de ouderen. Tot op een zwarte dag op 14 mei 1940 het pand werd getroffen door het bombardement (zie ook pagina 7). De bewoners weken uit naar het gereformeerd weeshuis aan de Schiekade. Daar moest bijna twintig jaar worden gewacht op nieuwbouw.

BEJAARDENHUIS MET BIOSCOOP

Ruim veertig jaar na de opening van het eerste tehuis voor ouden van dagen, stond gereformeerd Nederland opnieuw te waternaden toen in februari 1960 Kerkelijk Centrum Atrium werd opgeleverd. Het pand aan de Karel Doormanstraat in hartje centrum was gebouwd ter vervanging van twee gesneuvelde kerkgebouwen en het rusthuis. Van de nood was een deugd gemaakt door het gebouw een multifunctionele bestemming te geven: kerk, vergadercomplex, bioscoop, theater en bejaardenhuis ineen. Het bejaardenhuis telde 62 kamers voor één en twee personen, ziekenzaaltjes, kamers voor de directrice en kamers voor de inwonende zusters. Wie in Atrium wilde wonen, moest lid zijn

van de Gereformeerde kerk in Rotterdam. Op de begane grond was een grote zaal waar 550 bezoekers plaats konden nemen. Op zondag werden hier kerkdiensten gehouden. De rest van de week was de zaal te huren voor vergaderingen. De zaal was betrekkelijk goedkoop te huren en centraal gelegen. Ook buiten de kerk was de zaal populair. Menig door de vakbond

georganiseerde staking is in Atrium begonnen. Daarnaast werden er dus films getoond

door de CEFA (Christelijke Filmactie) wat in heel het land films vertoonde die speciaal waren gekeurd op inhoud, moraal en goede zeden. Op woensdagmiddag was er een kindervoorstelling. 's Avonds draaiden er films voor volwassenen.

LEVEN IN DE BROUWERIJ

Voor de bewoners van het rusthuis betekende dit altijd leven in de brouwerij. En op momenten dat er geen activiteiten waren, was de koffiezaal voor hen. Tientallen gemeenteleden namen regelmatig de tijd om te helpen bij een activiteit of op bezoek te gaan bij een van de bewoners. Tot halverwege de jaren tachtig fungeerde Atrium zo als kloppend hart van de gereformeerden in Rotterdam Centrum. En dankzij de combinatiefunctie van het gebouw bleven bewoners betrokken bij zowel het gemeentelven als het stadsleven wat zij direct buiten de deur aantreffen.

In 2018 won het project Hart van Vathorst de prijs voor het beste zorgvastgoedproject. In dit project in Amersfoort zitten twee zorginstellingen, een kinderopvang en een kerk onder een dak. 'Bewoners

krijgen de kans volledig te participeren in de samenleving en onderdeel te zijn van de wijk', staat in het juryrapport. Het had geschreven kunnen worden voor Atrium tussen 1960 en 1985. Begrippen als een 'participatiesamenleving' en 'inclusieve zorg' bestonden toen echter nog niet. Om voldoende volume aan zorg te kunnen bieden, moest Atrium halverwege de jaren tachtig worden verbouwd. De begane grond veranderde van multifunctionele ruimte in appartementen voor nieuwe bewoners en een ontmoetingszaal voor de bewoners. De banden met de Gereformeerde kerk werden veel losser. Er gold niet langer een eis dat bewoners lid moesten zijn van die kerk. Kamers waren 41 vierkante meter in plaats van 20 in het oude Atrium. Er waren 56 eenpersoonskamers, vier tweepersoons appartementen, enkele ziekenkamers, een logeerkamer en algemene ruimten als een conversatiezaal, een kapsalon, een aula en een keuken. Atrium zocht in die tijd ook toenadering tot andere christelijke verpleeghuizen die samen de Protestants Christelijke Stichting voor Ouderenzorg (PCSO) gingen worden, die later opging in Zorggroep Rijnmond en uiteindelijk Lelie zorggroep werd.

Maar wat nooit veranderde, was de naar buiten toe gerichte blik. Atrium ligt in het hart van Rotterdam en heeft hart voor de oudere bewoners van die stad. Nog altijd wordt over en weer de verbinding gezocht. Of het nu gaat om het uitnodigen van (eenzame) ouderen om deel te nemen aan de dagbesteding, of juist met de bewoners het centrum in gaan voor een kopje koffie op het terras of een bezoek aan De Doelen. En met Pathé ligt ook de bioscoop nog om de hoek. Alleen de filmkeuring is verdwenen, maar die verdween ook in christelijke kring al 1969.

MET VIJFTIG BEJAARDEN vluchten voor een bommenregen

Bij het bombardement op Rotterdam op 14 mei 1940 werd ook het gereformeerd 'Rusthuis voor ouden van dagen' aan het Haringvliet 50 getroffen. Vijftig bewoners moesten een veilig heenkomen zoeken, onder leiding van een dapper beheerdersechtpaar. Een oorlogsverhaal uit de zorg.

"De bewoners van ons Tehuis voor oude broeders en zusters zijn gelukkig alle gered, dank zij mede de kloekheid van den huisvader en moeder, die hun eigen leven in de waagschaal stelden."

Dit citaat uit de Gereformeerde kerkbode van 25 mei 1940 neemt ons mee naar de zwarte bladzijde van de geschiedenis van de christelijke zorg in Rotterdam Centrum. Onder de vele getroffen gebouwen van het verschrikkelijke bombardement op Rotterdam op 14 mei 1940, bevond zich ook het rusthuis aan Haringvliet 50. Terwijl de bommen van Nazi-Duitsland hun verwoestende spoor achterlieten, moest het beheerdersechtpaar met liefst vijftig bewoners een veilig heenkomen zien te vinden. Ouderen die slecht ter been waren. Het is een wonder dat er die dag geen slachtoffers onder de bewoners zijn gevallen. Dat concludeerde ook de kerkenraad in haar vergadering een week na het bombardement. "Naast God hebben wij het leven van onze Ouden aan de heldhaftigheid van het echtpaar Den Hollander te danken."

Een week later schreef het kerkblad opnieuw over de gevolgen van het bombardement voor 'Ons Rusthuis'. "Zooals reeds eerder werd vermeld, is helaas ons prachtig Tehuis aan het Haringvliet 50 geheel door brand verwoest en herschepen in een puinhoop. Al vervult groote dankbaarheid ons hart jegens den Heere onzen God, dat alle bewoners, zij het met levensgevaar, gered werden, toch treuren wij over zooveel schoons, dat verloren ging. Het prachtig patriciershuis, al het meubilair, onze mooie ziekenzalen, de rijk voorziene linnenkast, naaimachines, kortom alles is verbrand."

Collecte

De bewoners en het beheerdersechtpaar vonden een onderdak in het Tehuis voor Weezen (ook eigendom van de Gereformeerde Kerk) dat in die tijd gelukkig niet vol zat. Ruimte was er dus wel, maar aan spullen en middelen ontbrak het. De brandkast bleek niet bestand tegen het bombardement, waardoor het geld van het rusthuis letterlijk in rook was opgegaan. Het kerkblad sprak van 'ledikanten, dekens, lakens, kussensloopen, handdoeken en ondergoederen' die nodig waren. Kosten bedroegen volgens een voorzichtige schatting 4000 gulden. Daarnaast moesten er ook nog meubels worden aangeschaft 'want ouden van dagen dienen toch een gemakkelijken stoel te hebben'. Leden van de kerk werden daarom opgeroepen gul te geven. 'Liefst in geld, want de aankoop der benodigde artikelen dient door deskundigen te geschieden met het oog op den aard der verpleging.' Ook andere tehuizen in het land werden gevraagd spullen te schenken aan het door het bombardement getroffen rusthuis. Gelukkig werd ook door kerken elders in het land gecollecteerd voor de getroffen en in Rotterdam.

Schuilplaats

Dankzij de hulp van de leden van de kerk – onder wie velen zelf ook schade van het bombardement te verwerken hadden – kon de zorg voor de ouden van dagen ook in de oorlog worden voortgezet. Ondanks het leed ontstond er daarom ook saamhorigheid, concludeerde het kerkblad. "Er is in de dagen die met zoo zwaar onheil voorbijgingen, veel geleden, veel gestreden en veel gebeden. Doch er is ook veel geloofsleven vrijgekomen. Er werd op God vertrouwd, we hebben bij Hem toevlucht gezocht die een Helper is in de nood. De schuilplaats des Allerhoogsten werd weer door velen gevonden."

Op de barricade

Els Koster was zestien jaar directrice van Atrium. In die tijd veranderde de locatie van Gereformeerd bejaardenhuis naar een zorgcentrum dat de deuren opent voor iedereen. Toch bleef de christelijke identiteit hét onderscheidende element van Atrium: Familiegevoel, je thuis voelen en vakkundigheid, daar draait het om volgens haar.

vitale mensen die een goede opleiding hadden genoten, op verschillende plekken hadden gewerkt en allemaal uit het centrum van Rotterdam kwamen. Ik liet hen vertellen waarom het voor hen belangrijk was dat er juist in de binnenstad een zorgcentrum moest zijn en waarom de christelijke identiteit van

meerwaarde was. Dankzij hun verhaal werd de lobby een succes."

Het protest had effect. Koster kreeg toestemming om binnen een half jaar een plan op tafel te leggen voor renovatie van Atrium, zodat het klaar zou zijn voor de toekomst. Er kwam meer ruimte voor de bewoners en de oorspronkelijk hier gevestigde kerkzaal en bioscoop moesten wijken.

Positieve uitstraling

Els was nog maar kort actief als geestelijk verzorger toen in 1987 de post van directeur van het huis vacant werd, omdat zuster Renkema met pensioen ging. Ze vreesde dat Atrium zou verdwijnen en solliciteerde als directeur om voorop te gaan in de strijd. Wat maakte Atrium voor haar zo bijzonder dat ze deze stap zette? "Ik dacht daar veel over na. De enorme betrokkenheid van de kerk en haar leden maakte echt het verschil. De ruim

honderd vrijwilligers die zich inzetten voor de bewoners, waardoor we hen veel meer dan de basisverzorging konden bieden. Zowel in activiteiten als in het zorgaanbod

van het huis: het had een goede uitstraling. Alles was huiselijk, schoon, verzorgd. Je zag dat er mensen met passie en vakmanschap voor ouderen werkten. Dat gold voor mijzelf ook. Ik kon zowel mijn kennis en kunde als mijn identiteit en inspiratie kwijt in mijn werk."

In de jaren tachtig werd het moeilijker om medewerkers met een christelijke achtergrond te vinden. Els en de geestelijk verzorger zorgden ervoor dat nieuwe medewerkers instructies kregen over de identiteit. Ze wist bovendien veel Surinaamse medewerkers aan te trekken voor het huis, die het christelijk geloof vaak van huis uit mee hadden gekregen en hier ook vrijmoedig over wilden spreken met de bewoners. Zij voelden zich vrij om een lied te zingen of te bidden met een bewoner. Voor veel gereformeerde medewerkers waren zij daarmee een mooi voorbeeld hoe je christelijke zorg in de praktijk kunt brengen.

Familiegevoel

Niet alleen aan de zorgmedewerkers kon je de verandering zien die Atrium doormaakte. Ook de bewonerspopulatie veranderde. Half jaren tachtig woonden er nog louter christelijke ouderen in Atrium. Toen Els Koster eind 2004 vertrok, was dat nog maar de helft. Ook ging Atrium zich steeds meer richten op bewoners uit de wijk, ongeacht hun identiteit. En waar de kerk eerst nog invloed had op wie in het huis mocht wonen, verdwenen de ouderlingen en diakenen steeds meer naar de achtergrond. Toch vond Els het belangrijk dat Atrium de christelijke grondslag veranderde en waakte zij over die identiteit bij medewerkers én bewoners. Ze ging zelfs op huisbezoek bij toekomstige bewoners om hen hierop attent te maken en te

Gewapend met spandoeken, gemaakt van lakens uit de linnenkamer trok in 1987 een groep bewoners en medewerkers van Atrium naar Den Haag. Onder leiding van directrice Els Koster gingen zij de barricade op om het bejaardenhuis in het hartje van Rotterdam open te houden. Atrium werd met sluiten bedreigd, omdat de gemeente Rotterdam andere plannen had voor deze 'A-locatie'.

Op het Plein betoogden de bewoners, medewerkers en vrijwilligers dat het stadscentrum niet alleen een plek moest zijn voor jong winkelend en uitgaand publiek. Er moest juist ook een plek zijn voor de oudere bewoners die hun hele leven al in het stadscentrum hebben gewoond. Nog altijd kijkt Els Koster met genoegen terug op het

positieve effect van deze actie. Het geheim van het succes?

"Dat waren de bewoners zelf.

Opgeleid als verpleegkundige en pastoraal werker had ik zelf niet bijster veel verstand van politiek en de financiering van zo'n renovatie. Maar de meeste bewoners waren nog

'Ik kon zowel mijn kennis en kunde als mijn identiteit en inspiratie kwijt in mijn werk.'

GEEN
WOORDEN
MAAR
DADEN!

voor Atrium

vertellen wat van hen werd verwacht. Dat betekende niet alleen dat bewoners ten minste respect moesten hebben voor de weeksluiting of andere christelijke activiteiten, maar het zat 'm vooral in de manier waarop met elkaar omgegaan werd, zegt de voormalig directrice. "Er was een familiegevoel, we keken naar elkaar om en betrokken elkaar bij het leven in Atrium.

Dat stimuleerden we door bewoners elkaar op te laten halen om koffie te gaan drinken in het Trefpunt of aan activiteiten deel te nemen. Dat omzien naar elkaar paste heel goed bij onze bewoners, medewerkers én vrijwilligers."

De christelijke identiteit als ankerpunt heeft er sterk aan bijgedragen dat Atrium zich kon onderscheiden van andere verzorgingshuizen in de stad, vindt Els. "Het hielp een duidelijke sfeer te creëren en in stand te houden die voor iedereen als fijn werd ervaren. Door ons te richten op de gemeenschap, konden we bijvoorbeeld iets doen tegen eenzaamheid onder bewoners."

Atrium als thuis

Nog altijd is die gemeenschapszin, ondersteund door vrijwilligers, iets om te koesteren binnen Atrium, vindt Els. Net als de centrale ligging, waardoor de bewoners meer betrokken blijven op de wereld om hen heen. "Atrium heeft absoluut toekomst omdat de christelijke identiteit,

het omkijken naar elkaar, het respectvol omgaan met elkaar, het organiseren van zingevende activiteiten of identiteitsgebonden activiteiten, door groepen ouderen wordt gewaardeerd. Daar mag je de nadruk op blijven leggen. Wie wil er nu niet oud worden in zo'n gemeenschap waar je iemand bent, waar er naar je wordt omgezien, waar gemotiveerde medewerkers en vrijwilligers zijn die werken met respect voor wie jij bent?"

Als bronvermelding kun je duidelijk maken dat we voor die manier van samenleven en samenwerken onze inspiratie halen uit de Bijbel, stelt Els. Maar mensen zullen in de praktijk moeten ervaren, wat dat inhoudt. "Als mensen zeggen: we voelen ons als een grote familie, zie ik dat als een geweldig compliment. Dan zie je dat je toch iets creëert waarin de mensen zich thuis voelen. Je thuis voelen met meer dan alleen een dak boven je hoofd. Dat zou best weleens de kern kunnen wezen waar het om gaat."

Grafisch Geluk
ONTWERP DTP TRAFFIC

info@grafischgeluk.nl
06 13 244 226

**Sinds jaar
en dag
huisdrukker
van Atrium**

Verloop
drukkerij

Ohmweg 31
2952 BD Alblasserdam
078 691 28 99
info@verloop.nl

www.verloop.nl

Spirit55+ feliciteert Lelie zorggroep met haar 100-jarig jubileum!

Spirit55+ is een vrijwilligersorganisatie van en voor 55-plussers uit het centrum van Rotterdam.

Wilt u meer informatie over Spirit55+?
Abonneer u dan op onze nieuwsbrief door
een mail te sturen naar info@spirit55plus.nl

Meer informatie is te vinden op
www.spirit55plus.nl

Obelon
organisatieadviseurs

**Obelon feliciteert Lelie zorggroep met 100 jaar
christelijke zorg in Rotterdam Centrum**

www.obelon.nl

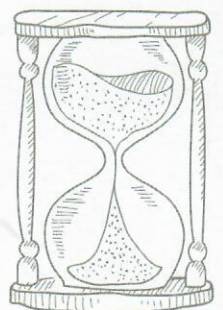
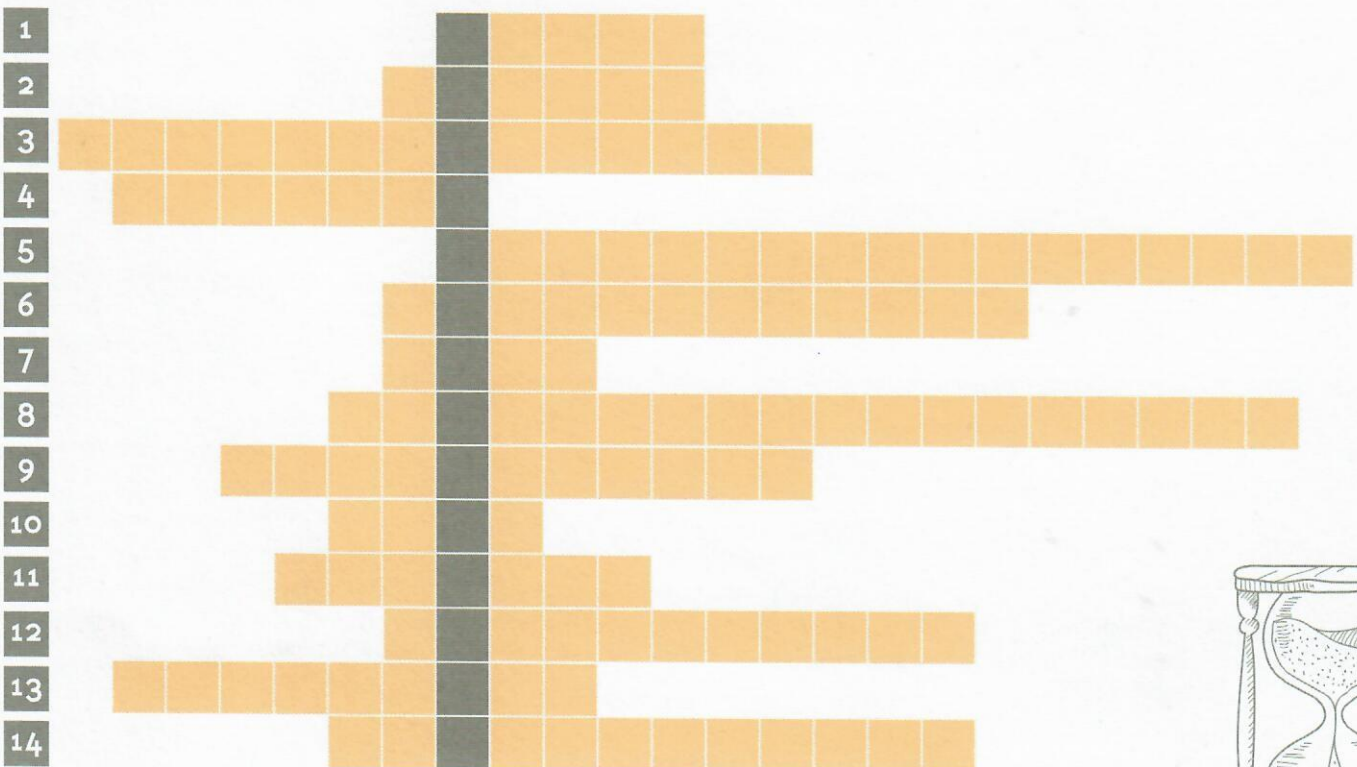
DUIK MET ONS IN DE GESCHIEDENIS VAN 100 JAAR ATRIUM EN HAAR VOORLOPERS.

PUZZEL

Puzzel mee en win een boekenbon ter waarde van 20 euro. Stuur uw oplossing naar atrium@leliezorggroep.nl, lever de puzzel in bij de servicebalie van Atrium, of stuur de ingevulde puzzel per post naar Atrium, Karel Doormanstraat 343, 3012 GH Rotterdam. Uit de inzendingen worden drie winnaars getrokken. Een 'ij' telt voor twee vakjes. Bestaat een antwoord uit twee woorden, dan vult u die in zonder spatie, dus aan elkaar.

- 1** Achternaam initiatiefnemer van het rusthuis voor ouden van dagen
- 2** Achternaam directrice van Atrium in de jaren 1985 – 2004
- 3** In deze straat was het eerste gereformeerd rusthuis voor ouden van dagen in Rotterdam gevestigd
- 4** Aantal bewoners van het rusthuis tijdens het bombardement in 1940
- 5** Dit deden de leden van een motorclub voor Atrium
- 6** Hieraan ging het tehuis aan het Haringvliet ten onder
- 7** Dit organiseert de 95-jarige mevrouw Van Dijk wekelijks
- 8** In deze straat staat het Atrium
- 9** Hier kwamen de spandoeken voor het protest tegen sluiting van het Atrium vandaan
- 10** In Atrium kon je na 1960 terecht voor het bejaardenhuis, de kerk en de
- 11** Deze zuster werd in 1986 opgevolgd door Els Koster
- 12** De tweede straat waarin het rusthuis was gevestigd
- 13** De derde straat waarin het rusthuis was gevestigd
- 14** Denominatie van de kerk die aanvankelijk op de begane grond van het Atrium zat

Mensen met elkaar verbinden, dat maakt Annette Blankenburgh blij. Als dagbestedingscoach in Atrium krijgt ze daar alle gelegenheid toe. "Atrium is een plek waar mensen tot hun recht kunnen komen, van elkaar kunnen leren en met en van elkaar kunnen genieten. Niet alleen (wijk)bewoners, maar ook een grote groep vrijwilligers. Ook scholieren, studenten en betrokken organisaties weten de weg naar Atrium te vinden. Zij komen niet alleen wat bieden, maar kunnen er voor zichzelf ook iets uit halen."

In de bijna 30 jaar dat Annette nu activiteiten verzorgt in en vanuit het zorgcentrum in hartje Rotterdam heeft ze haar hart aan Atrium - en vooral haar bewoners - verkocht. Toen ze in juni 1989 begon als 'bezigheidstherapeute' bestonden de bezigheden nog vooral uit breien, haken en borduren. Annette vulde dat graag aan met nieuwe ideeën. "Mijn uitgangspunt is altijd geweest om uit te gaan van de interesses van de bewoners zelf. En dat het daarnaast goed is om ook nieuwe dingen te blijven proberen. Zo blijf je fris in het leven staan en wordt de hersenpan geprikkeld."

Onder de enthousiaste leiding van Annette gingen de bewoners aan de slag met allerlei nieuwe activiteiten zoals 'marmieren' met olieverblijf of bewegen op muziek. Het bracht leven in de brouwerij, maar diende ook een belangrijk doel: het actief houden van het lichaam, de hersenen en de emoties. Naarmate de doelgroep van Atrium steeds meer ging bestaan uit bewoners met aandoeningen als dementie, Parkinson of reuma nam het belang daarvan alleen maar toe.

Het waren gouden tijden, vol elan en mooie initiatieven"

"In Atrium leren en genieten we van elkaar"

Annette Blankenburgh zorgt al bijna 30 jaar voor een zinvolle dag van de bewoners

De wijk in

Dankzij de centrale ligging in het centrum benutten An-

nette en haar collega's de mogelijkheden om ook de wijkbewoners te bereiken. "Een bijzondere middag was toen opbouwwerker Ed de Meijer aanbod een rondleiding te geven langs de (verborgen) binnentuinen van Rotterdam-centrum. Hij zou zelf voor vrijwilligers zorgen om te begeleiden. Dat bleken leden van een motorclub te zijn, gekleed zoals je van zo'n groep verwacht: met bandana's om het hoofd en gespierde armen. Zo reden of begeleidde zij de ouderen langs de verschillende tuinen - natuurlijk na eerst wat instructies te hebben ontvangen over het rijden met iemand in een rolstoel..."

Gouden tijden

Vanaf 1995 begon Atrium zich nog meer op de wijk te richten. Vanaf 2000 werd de activiteitenbegeleiding meer structureel ingezet voor bijvoorbeeld thuiszorgcliënten. "Het waren gouden tijden, vol elan en mooie initiatieven", herinnert Annette zich. In 2008 kwam deze hausse helaas ten einde.

Er waren beperkte middelen en er moesten keuzes worden gemaakt: Annette werd weer de enige activiteitenbegeleider van Atrium. Om toch zo goed mogelijk in te kunnen spelen op de wensen van de bewoners werden vrijwilligers belangrijker dan ooit.

Samen met een collega uit de thuiszorg zocht ze nieuwe mogelijkheden. Zo werden klanten van de hulp bij huishouden van Leliezorggroep - waar Atrium inmiddels bij hoorde - over het activiteitsaanbod geïnformeerd. Zo konden wijkbewoners profiteren van de dagbesteding en het activiteitsaanbod van het zorgcentrum. Vooral de maandelijkse diners, ooit in gang gezet als de zogenaamde "landendagen" zorgden voor een vaste groep deelnemers. In 2012 kwam er met Marga Wittekoek gelukkig weer een nieuwe activiteitenbegeleider bij. Van activiteitenbegeleider veranderde haar functie nu naar 'dagbestedingscoach'.

Annette besluit: "Wat ligt Atrium op een unieke plek, in het hart van Rotterdam-centrum! Veel bewoners kunnen in de directe omgeving een boodschap doen, een korte wandeling maken, op een terras zitten. Zij kunnen genieten van wat er in de directe omgeving geboden wordt, op het Schouwburgplein, in de Pathé bioscoop, in de Doelen. Van ons kleine terras aan de voorzijde van Atrium wordt druk gebruik gemaakt. Voorbijgangers spreken bewoners aan, er worden contacten gelegd, iemand komt zich vervolgens spontaan als vrijwilliger aanmelden. Zoveel positiviteit in de binnenstad van Rotterdam: ik hoop dat we daar nog heel wat jaartjes mee door kunnen gaan!"

**Annette heeft
veel pareltjes van
herinneringen.**

Zegen met een glimlach

Annette heeft vooral bijzondere herinneringen aan mooie momenten met bewoners. Bijvoorbeeld bij het delen van intieme momenten, die raken aan zingeving en levensbeschouwing, zoals aan het sterfbed. Aan de periode dat zij een tijd de bijbelgespreksgroep met dementerende bewoners leidde, heeft zij veel pareltjes van herinneringen.

Van een echtpaar waarvan de vrouw altijd bij de bijbelgespreksgroep kwam, ging de vrouw erg achteruit. Bij de bijeenkomst zat ze voorovergebogen met haar handen te friemelen. Als er gezongen werd, hoorde je haar zacht meezingen met zuivere stem. Aan het eind van de bijeenkomst was het de gewoonte een zegengedicht voor te lezen. Dan rolde er bij mevrouw steevast een traan over haar wang, terwijl er van haar bekend was dat ze haast geen emoties toonde. Toen de vrouw werd opgenomen in een verpleeghuis, bedacht Annette dat het voor mevrouw fijn zou zijn om voor haar als groet de zegen uit te spreken zoals die in de kerk aan het eind van de dienst wordt voorgelezen. Toen Annette bij deze mevrouw langsging, was haar man er ook. Hij vond het moeilijk zijn vrouw achteruit te zien gaan. "Ik kan ook wel een zegen gebruiken", zei hij. "Dan komt u er toch gewoon bij zitten?", antwoordde Annette. Gezeten tussen mevrouw, die op bed lag, en mijnheer, naast haar op een stoel, sprak Annette met hen hand in hand de zegen uit.

De vrouw had een brede glimlach op haar gezicht. Haar man zei: "ze snapt er toch niets van". Maar Annette antwoordde: "Kijk dan naar het gezicht van uw vrouw, kijk eens naar haar gezicht." Toen was hij stil en verder hoefde er niets meer te worden gezegd.

Herinneringen

Wat blijft Annette bij als ze terugblijkt op haar jaren bij Atrium? "Ik wil benadrukken dat het stereotype beeld dat veel mensen hebben bij "ouderen" totaal niet klopt met de realiteit. Ik heb zoveel interessante mensen leren kennen en van verschillende ouderen veel geleerd en ontvangen. Ik vind het mooi als groepen mensen aan elkaar verbonden worden, zoals de motorrijders aan de bewoners van Atrium, of zoals de leerlingen van de Vrije School die al een flink aantal jaren Atrium bezoeken om met de ouderen goede gesprekken te voeren. Ik vind het ook prachtig als mensen weer een stukje plezier ervaren: zoals die mevrouw, aan de rolstoel gebonden, maar nog steeds met een pittig karakter, die vertelde dat ze vroeger zo graag tenniste. Met een ballon kon zij met verve nog een aardig balletje slaan.

Ik vind het ook heel bijzonder als mensen iets kunnen "afmaken", iets kunnen realiseren van hun levensdroom. Zoals die mevrouw, moeder met een heel gezin, die als jong meisje van plan was om als zuster te kiezen voor het geestelijk leven. Ze kon heel mooi gedetailleerd tekenen, maar door een hersenbloeding was dit onmogelijk geworden. Na veel gesprekken wilde ze wel eens proberen om te aquarelleren. Uiteindelijk lukte het haar om mooi werk te creëren, geïnspireerd door haar geloofsovertuiging: o.a. het kruis van Christus bovenop een wereldbol. Haar schilderijen werden gebruikt voor vieringen, en zo kon zij toch nog haar "roeping" in praktijk brengen.

Ik denk ook aan die meneer die als droom had nog eens een tentoonstelling van zijn eigen werk te kunnen realiseren. Met hulp van onze toenmalige burens ViaKunst (kunst van de straat) en van een bevriende vrijwilliger organiseerde hij zijn eigen prachtige expositie. Mooi is het ook als mensen een aandeel kunnen hebben in het aanbod zoals die geschiedenisliefhebber die quizjes samenstelde of die jazzliefhebber die plaatjes uitzocht om op een zaterdagmiddag met andere bewoners met dezelfde muzikale smaak van te genieten."

Leerlingen van de Vrije School bezoeken al een flink aantal jaren Atrium om met de ouderen goede gesprekken te voeren.

Bakkie & Beppen werkt.

Een koektrommel, een kan koffie en thee, een tafel, wat stoelen en een gastheer of gastvrouw: dat zijn de kerningrediënten voor Bakkie & Beppen. Een initiatief dat in samenwerking met wmo radar maandelijks door bewoners uit een 55-pluscomplex wordt georganiseerd. Door samen te genieten van een Rotterdams bakkie pleur en een goede babbel, komen bewoners van het wooncomplex weer écht in contact met elkaar.

Ruim twee jaar geleden is wmo radar gestart met Bakkie & Beppen. Dit zijn sociale bijeenkomsten in wooncomplexen met zelfstandig wonende ouderen, die door henzelf worden georganiseerd. Op deze manier krijgen bewoners op een laagdrempelige manier de kans om elkaar te leren kennen en hun sociale leven verder uit te breiden.

En dat is een groot succes. Door deze 'ontmoetmomenten' leren de bewoners elkaar beter kennen en maken ze graag een praatje als ze elkaar tegenkomen in de lift of op straat. Ook gaan bewoners vaker met elkaar op pad, drinken bij elkaar een kopje koffie of wisselen de krant uit. Soms vinden bewoners Bakkie & Beppen zó leuk, dat ze zelfs op bezoek gaan bij 'bijeenkomsten' in andere complexen in de wijk.

Bakkie & Beppen in het Atrium

Inmiddels wordt Bakkie & Beppen georganiseerd in vier 55-pluscomplexen in het Oude Westen: De Batavierenstraat, Gouvernestraat, Korte Bajonetstraat en St. Mariastraat. Een kern van vaste bewoners bezoekt maandelijks Bakkie &

Beppen. Ook wijkbewoners die elders wonen schuiven regelmatig aan. Sleutelfiguren uit de wijk, die een dienst of project onder de aandacht willen brengen, komen ook langs. Zo zijn inmiddels de wijkagent, een cultuurscout en zelfs de wethouder met presentator Quintis Ristie op bezoek geweest!

Ook in het Atrium zijn we eind vorig jaar gestart met Bakkie & Beppen. Iedere derde woensdag van de maand tussen 13.30 en 16.00 uur organiseert onze ambassadeur – mevrouw Van Dijk, een 90-plusser – Bakkie & Beppen voor de wijkbewoners en bewoners van het Atrium. Ze krijgt hierbij ondersteuning van An en Margriet én wijkbewoonster Adelaide, die na de eerste bijeenkomst meteen verkocht was en graag wilde meehelpen.

Drie B's

Vanwege het grote succes van Bakkie & Beppen werkt wmo radar sinds eind vorig jaar samen met bioscoopketen Pathé. Iedere vierde dinsdag van de maand kunnen de bewoners naar 'Bakkie, Beppen & Bios' voor een bezoekje aan de bioscoop. Na afloop is er voor de bewoners nog tijd om te kletsen en worden ze – op kosten van Pathé – verwend met een bakkie én wat lekkers.

Lijkt het u ook leuk om mee te doen of om een Bakkie en Beppen op locatie te organiseren?

Neem dan contact op met initiatiefnemer Cindy Vos. Zij is bereikbaar via: c.vos@wморadar.nl of 06 - 53 50 73 50.

DE VROUWEN VAN DE VIJFDE ETAGE

“Chantal en Shanta, o ja, ook Joyce, dat zijn mijn favoriete zusters”, zegt mevrouw Vrolijk. Terwijl ze hun namen noemt, begint haar gezicht een beetje te stralen. Ze woont sinds juni 2018 in Atrium. Afhankelijk worden van zorg is niet altijd makkelijk voor haar. Goede zorg, waar je van op aan kan, vindt zij daarom heel belangrijk. Als er bijvoorbeeld te laat wordt gereageerd na een druk op de alarmknop, laat ze duidelijk weten dat dit niet moet kunnen. Maar, goede zorg zit ook in onderling contact, weet ze. “Zusters die even bij je gaan zitten en tijd hebben voor een babbeltje, daar word ik blij van. Zo’n babbeltje heeft een mens soms gewoon even nodig.”

Voor de drukke verzorgenden en verpleegkundigen is er niet altijd tijd voor een praatje. Gelukkig komt haar zoon dagelijks op bezoek. Vandaag is er zelfs een buurvrouw uit haar vroegere woonplaats Overschie. “Zij komt me regelmatig opzoeken.” Mevrouw Vrolijk is dan ook gesteld op goed contact. In Atrium vond zij dat bij mevrouw Wijntuin. Beide dames

De dames Van Dijk, Vrolijk en Wijntuin wonen alle drie op de vijfde etage van Atrium. Onderling contact vinden zij erg belangrijk. “Dat maakt de dagen fijner.”

van de vijfde etage zijn regelmatig op elkaars kamer of buiten te vinden. “Contact met elkaar, dat maakt de dagen fijner.” De vriendinnen zien dat nieuwe contacten maken voor lang niet alle bewoners meer te doen is. “Er zijn steeds meer mensen met dementie. Veel mensen blijven ook op hun kamer zitten.”

Leven in de brouwerij

Dat in Atrium regelmatig activiteiten zijn, vinden zij daarom fijn. Dat brengt bewoners bij elkaar. Mevrouw Vrolijk probeert daar zoveel mogelijk aan mee te doen. Of het nu bingo is, of het borreluurtje of een speciaal bedachte activiteit van de activiteitenbegeleiders. Wie ook voor leven in

de brouwerij zorgt in Atrium, is mevrouw Van Dijk. Deze 95-jarige bewoner verzorgt nog zowel de woensdagsoos voor wijkbewoners als de damessoos op maandag. Dat deed zij al toen ze nog aan de Jan Evertsenplaats schuin tegenover Atrium woonde. “Ik organiseerde de soos voor wijkbewoners al zo’n acht jaar geleden. Zo heb ik het huis leren kennen.” Nu mevrouw Van Dijk meer zorg nodig heeft, is zij in mei 2018 naar Atrium verhuisd. De twee activiteiten verzorgt zij nog altijd met veel plezier. Als wijkbewoner heeft zij ervaren dat het fijn is om ’s middags even een uitstapje naar Atrium te kunnen maken. Door de woensdagmiddagsoos blijft zij nu ook nog mensen van buiten Atrium ontmoeten.

Naar de kerk

Mevrouw Van Dijk staat sowieso nog midden in het leven. Dankzij actief betrokken vrijwilligers uit haar kerkelijke gemeente, kan zij op zondag nog regelmatig de kerkdienst meemaken. Zij wordt hiervoor netjes opgehaald en weer thuisgebracht. Mevrouw Vrolijk zou dat ook wel willen, vertelt ze. Nu moet zij het doen met de weeksluitering, die om de week op vrijdag wordt georganiseerd. "Ik zou ook wel naar de kerkdienst op mijn kamer willen luisteren, maar daar heb ik wifi voor nodig." Ook mevrouw Van Dijk mist de wifi op haar kamer. Al vindt zij het ook wel gezellig om met haar tablet in het Trefpunt te zitten. Beide vrouwen kunnen niet wachten tot de beloofde wifi-verbinding uiteindelijk ook de vijfde verdieping bereikt. Ook de bewoners van Atrium gaan dus duidelijk met hun tijd mee.

Mevrouw Wijntuin woont inmiddels zeven jaar in Atrium. Ze komt oorspronkelijk uit Krimpen aan den IJssel. "Mijn dochter vond een locatie midden in de stad beter bij mij passen." Dat is gebleken. "Ik ben meer buiten dan binnen", zegt ze. Zittend op het kleine terras aan de Karel Doormanstraat, waar ze graag een sigaartje rookt, maakt ze volop deel uit van het leven in de binnenstad. Veel voorbijgangers maken een praatje en met sommigen bouwt ze een band op. "Ik krijg weleens een sigaartje aangeboden. Pas sprak ik iemand die binnenkort naar Cuba op vakantie gaat. Hij heeft me beloofd een doosje sigaren voor me mee te nemen."

Verknocht aan Rotterdam Centrum

"Ik heb een fantastische kamer met een balkon waar ik lekker in de zon kan zitten", zegt mevrouw Van Dijk opgetogen. Trots laat ze haar kamer op de vijfde etage zien. In de kamer staat een bed en op enige afstand een tafel met drie stoelen waaraan ze kan eten. Verder staan er meerdere stoelen waar zij en eventueel bezoek het zich gemakkelijk kunnen maken. En niet te vergeten het balkon waarop ze dit jaar al meerdere keren in de vroege voorjaarszon kon zitten. "Ik ben erg tevreden dat ik hier terecht kon", zegt ze. "Mijn dochter stelde nog voor dat ik in Krimpen naar een tehuis zou gaan, maar dat wilde ik niet. Ik ben midden in de stad geboren en heb hier bijna mijn hele leven gewoond. Het voelt gewoon vertrouwd. Ik word veel liever hier oud dan aan de rand van de stad. Daar zou ik de weg niet weten." In de oorlog woonde mevrouw Van Dijk een aantal jaren noodgedwongen in Apeldoorn, nadat hun huis was verwoest door het bombardement. "Ik was toen 16 jaar. We schuilden voor de bommenregen in het huis van mijn grootouders aan de Goudse Singel. Toen we daarna langs ons huis liepen,

stond het in lichterlaaie. Het was de eerste keer dat ik mijn vader zag huilen." In 1947 verhuisde ze weer terug naar de Havenstad en maakte ze de wederopbouw van het centrum van dichtbij mee. "Ik kan me ook het oude Atrium nog herinneren. Ik ben zelfs nog een paar keer in de kerkzaal beneden naar de kerk geweest." De

laatste 35 jaar woonde ze in een appartement aan de Jan Evertsenplaats en werd ze vrijwilliger in Atrium. "Ik ben altijd vrijwilliger geweest. In de kerk en nu dus hier in Atrium."

De kleinschaligheid typeert Atrium voor mevrouw Van Dijk. "Je kent elkaar en de verzorgenden. En dat je nog even de stad in kunt voor een boodschap, vind ik wel een pluspunt. Al gaat dat steeds moeilijker vanwege mijn gezondheid." Mevrouw van Dijk organiseert in Atrium niet alleen een soos voor bewoners. Ze zit ook in de menucommissie. "Elk seizoen krijgen wij inspraak op wat we eten in Atrium. Dat vind ik erg leuk om te doen. Pas hebben we een proeverij met

bewoners gehad, waar je kon aangeven wat je lekker vindt. Fijn dat er zo naar ons wordt geluisterd. Zo was er een meneer die wilde graag uitjes bij de nasi. Dat staat nu ook op het menu."

Hulp nodig bij het huishouden?

Lelie zorggroep helpt u graag. Samen met u zorgen we voor een schoon en gezellig thuis.

Leliezorggroep010.nl/hbh

Lelie zorggroep

ROFFANUM feliciteert Atrium

Roffanum wil Atrium van harte feliciteren met het behaalde jubileum.

Veel buurtbewoners kennen iemand die in Atrium verblijft, verbleef of die er vrijwilligerswerk doet. Atrium vormt geen eiland in de buurt, maar zoekt succes aansluiting bij de 'buitenwereld'.

Indien mogelijk probeert Atrium betrokken te zijn bij activiteiten in dit deel van Rotterdam-Centrum door hun bewoners te laten deelnemen. Deze inzet wordt zeer gewaardeerd!

www.roffanum.nl

Roffanum is het kenniscentrum overkoepelend bewonersbelang Rotterdam-Centrum.

Voor groente, fruit en meer smaaksensaties!

Lusthofstraat 62b • Kralingen

🏠 📌 vreugdenhilfruit

'Omzien naar elkaar is in Atrium een tweede natuur'

Jeroen Van Daele studeert geschiedenis aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Voor zijn stage dook hij in de archieven van Atrium en legde hij de basis voor dit jubileummagazine. In dit interview blikt hij terug.

Waarom koos je dit onderwerp voor je stage?

"Ik vond het interessant dat het buiten het voor mij bekende straatje was. Ik wist niets over bejaarden en zorg. Ik wist ook weinig van christelijke organisaties en vond het interessant me daar eens in te verdiepen. Daarnaast kon ik hiermee een bijdrage aan een concreet project leveren met een eindresultaat: dit magazine en de jubileumvieringen."

Speelde het nog een rol dat het een Rotterdams onderwerp was?

"Absoluut. Ik ben zelf een geboren en getogen Rotterdammer. Wat ik heel interessant vond, is dat het verhaal zich uiteindelijk afspeelt op een postzegeltje in Rotterdam: de Walenburgerweg, het Haringvliet, de Schiekade, de Karel Doormanstraat."

Wat was voor jou de meest bijzondere ontdekking?

"Ik vond het bijzonder om als een van de eersten in het archief van de gereformeerde kerken te duiken. Wellicht had nog nooit iemand deze archieven bekeken. Dat je ontdekt dat er mensen opstonden in die tijd die de kar gingen trekken voor een goede opvang van ouderen in hun gemeenschap. Maar het meest bijzondere vond ik de gesprekken met de mensen zelf. Ik merkte dat zij hun werk doen uit overtuiging. Je kunt dit denk ik het beste

omschrijven als 'roeping'. Mensen zijn bereid zichzelf weg te cijferen, om het voor ouderen 'leefbaar' te maken en te houden. Zowel betaalde als onbetaalde krachten voelen die 'roeping' en geven daar hun eigen invulling aan."

Wat heeft jouw onderzoek uiteindelijk opgeleverd?

"Er is een schat aan informatie, foto's, verhalen en andere tastbare herinneringen over honderd jaar Atrium en zijn voorgangers naar boven gekomen. De samenwerking met de mensen bij Lelie zorggroep vond ik ontzettend fijn. De christelijke identiteit van de medewerkers met wie ik heb samengewerkt heb ik als erg prettig ervaren. Het respecteren, waarderen en waarborgen van deze identiteit is een groot goed binnen Atrium en de rest van de organisatie. Het omzien naar elkaar is haast een tweede natuur die vanuit een intrinsieke motivatie van de medewerkers een sterke invloed heeft op de identiteit van Atrium en de rest van de organisatie."

Gaan we jou nog terugzien in Atrium?

"Sowieso bij de jubileumvieringen. Maar ik denk dat jullie me sowieso nog wel een keer terug gaan zien. Ik heb veel plezier in mijn stage gehad en vond het heel fijn om samen te werken."

Colofon

Jubileummagazine 100 jaar christelijke zorg in Rotterdam Centrum | April 2019

Deze uitgave verschijnt eenmalig in een oplage van 2.000. Het magazine is bedoeld voor cliënten, medewerkers en relaties van Lelie zorggroep, in het bijzonder locatie Atrium.

Hoofdredactie
Stephan Bol

Tekst
Stephan Bol, Jeroen van Daele

Fotografie

Iris Loonen, Rozemarijn Groenewegen

Met medewerking van

Jeroen van Daele, Joost Zielstra,
Coby van Golden

Vormgeving

Grafisch Geluk, Rotterdam

Drukwerk

Verloop Drukkerij Alblasserdam

Advertenties

Lelie zorggroep afdeling
Marketing en Communicatie

Aan de inhoud van dit magazine kunnen geen rechten worden ontleend.

Contact

Atrium
Karel Doormanstraat 343
3012 GH Rotterdam
T (010) 20 65 700
E atrium@leliezorggroep.nl

Atrium

Atrium

Altijd iets te doen in Atrium

In Atrium is altijd iets te doen.
Voor onze bewoners, maar ook
voor mensen uit de wijk.
U bent van harte welkom.

Wij geven elke zes weken een activiteitenkrantje uit waarin u precies kunt lezen wat er wanneer te doen is en eventueel welke kosten er aan deelname verbonden zijn. Als u interesse heeft, kunt u dit krantje opvragen bij de Servicebalie van Atrium, **(010) 206 57 00**, op doordeweekse dagen van 8.30 – 16.00 uur.

Een greep uit het aanbod:

- Koffieochtend op vrijdagmorgen van 10.30 - 11.30 uur (om de 14 dagen)
- Samen zingen op vrijdagmorgen van 10.30 - 11.30 uur (om de 14 dagen)
- Soos van wijkbewoners en bewoners iedere woensdagmiddag van 14.00 - 16.00 uur
- De muzikale middagen 1 x per maand op woensdagmiddag door DJ Gerard Molenaar van 14.30 - 16.00 uur
- Een gevarieerd aanbod op dinsdagen, met maandelijks: Lezing (kunst, natuur, oud-Rotterdam...) of muziekoptreden (hollands, swing, opera/opera-rette, jazz, klassiek...) | Bingo | 1 x per 2 maanden een overheerlijk 3-gangendiner (van 17.15 - 19.30 uur) | Borreluurtje met DJ Richard de Deugd
- **Loop gerust eens binnen en neem ons activiteitenkrantje mee.**

Dit jubileummagazine werd mede mogelijk gemaakt door de Vrienden van Atrium, onderdeel van Stichting Chaverim. Vrienden van Atrium helpt extra voorzieningen bovenop de reguliere zorg te bieden. Wilt u ook het werk van onze vriendenstichting steunen? Dat kan door een bedrag over te maken naar Stichting Chaverim NL54 RABO 0356 3318 81 o.v.v. Vrienden van Atrium.

www.vriendenvanatrium.nl